

"เสียงกู่จากครูใหญ่"

ครูใหญ่ชายคนหนึ่งได้รับคำสั่งจากหน่วยเหนือให้ไปสอนหนังสือที่หมู่บ้านแห่งแล้งทุรกันดารแห่งหนึ่ง ที่หมู่บ้านแห่งนั้นมีผู้คนในหมู่บ้านที่ไม่มีน้ำใจ ขาดความสามัคคี ขาดความร่วมมือร่วมใจ

วันหนึ่งรถยนต์เก่าๆโกโรโกโสคันหนึ่ง วิ่งไปบนถนนที่ขรุขระด้วยดินลูกรังนำพาผู้โดยสารไปยังหมู่บ้านแห่งนั้น บนเส้นทางอันลดเลี้ยวเคี้ยวคด จุดหมายปลายทางของครูใหญ่ คือทางแยกเข้าหมู่บ้าน

ครูใหญ่ต้องเดินทางด้วยเท้า แบกสัมภาระไว้บนหลังของเขา เพื่อเดินข้ามภูเขาไปยังหมู่บ้าน ซึ่งไม่มีรถคนมารับครูใหญ่เลย และสุดท้ายครูใหญ่ก็มาถึงหมู่บ้านตามความต้องการ

ทันทีที่ครูใหญ่มาถึงโรงเรียน ครูใหญ่ก็เดินสำรวจบริเวณโรงเรียนและทักทายนักเรียน และเชิญประชุมครู ซึ่งมีเพียง 2 คน เท่านั้น

วิสัยทัศน์ของโรงเรียนนั้นคือ "การทำงานหนัก เป็นดอกไม้งามของชีวิต"

ครูใหญ่ได้แสดงบทบาทของผู้บริหารนักพัฒนาโรงเรียนให้ผู้คนในหมู่บ้านได้เห็นเป็นอันดับแรก ซึ่งครูใหญ่มีความมุ่งมั่นตั้งใจพัฒนาโรงเรียนและหมู่บ้าน ให้มีเจริญ ผู้คนมีความเป็นอยู่ที่ดี มีชีวิตที่มีความสุขสมบูรณ์

ครูใหญ่เริ่มขอความร่วมมือจากผู้คนในหมู่บ้าน โดยเรียกประชุมคนในหมู่บ้านทั้งหมด

จากนั้นครูใหญ่ได้แจ้งวัตถุประสงค์ให้ทราบคือ ความตั้งใจในการสร้างโรงเรียนใหม่ ให้มีห้องเรียนเพิ่มมากขึ้นเพียงพอต่อความต้องการและมีอุปกรณ์การเรียนให้นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียน

เด็กเล็กลูกหลานของเขาจะได้มีการศึกษาที่ดีขึ้น แต่พ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นไร้น้ำใจ และมีจิตใจที่คับแคบไม่คิดที่จะช่วยเหลือครูใหญ่เลย

ผู้คนในหมู่บ้านไม่มีใครให้ความร่วมมือกับครูใหญ่เลย ครูใหญ่ก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค คิดที่จะสร้างโรงเรียนด้วยตัวเองด้วยความคิดว่า " ฟังตนเอง " จนกระทั่งครูใหญ่พลาดพลั้งตกลงจากภูเขา ได้รับความเจ็บ

ครูใหญ่ได้รับความเจ็บครั้งนี้ทำให้คนในหมู่บ้านเห็นความมุ่งมั่นและความตั้งใจ จึงร่วมมือร่วมใจกันมาช่วยครูใหญ่สร้างโรงเรียนอย่างขยันขันแข็งทั้งกลางวันและกลางคืน จนกระทั่งโรงเรียนหลังใหม่สำเร็จ มีห้องเรียนเพิ่มขึ้น จากเดิม 2 ห้องเป็น 4 ห้อง

ครูใหญ่ใช้กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อให้นักเรียนและครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และมีชีวิตที่มีความสุข ด้วยการนำเงินของครูใหญ่เองไปซื้อไก่มาเลี้ยง เมื่อมีลูกไก่ออกมาจำนวนหนึ่ง จึงแจกจ่ายลูกไคนั้นให้นักเรียนนำไปเลี้ยงที่บ้าน แม่ไก่ออกไข่แล้วจึงนำไข่มาให้ครูใหญ่ดู เพื่อครูใหญ่จะให้คะแนน

เมื่อครูใหญ่นัดกับนักเรียนว่าจะเข้ามาตรวจให้คะแนนที่บ้าน ซึ่งวิธีนี้เป็นกลยุทธ์ที่ทำให้นักเรียนมีอาชีพ และมีรายได้ให้แก่ครอบครัว และทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดี หมู่บ้านก็เจริญตามมา

หลังจากนั้นครูใหญ่สอนนักเรียนปลูกพืชผักสวนครัว สอนการเลี้ยงผึ้งและนำน้ำผึ้งที่ได้ขึ้นไปขาย และนำ

เงินที่ได้จากการขายน้ำผึ้งไปซื้อวัว 2-3 ตัวเพื่อมาเลี้ยง และเมื่อมีวัวเพิ่มขึ้นก็นำวัวไปขาย 2-3 ตัว

เงินที่ได้นำไปซื้ออุปกรณ์การเรียนของนักเรียน เพิ่มขึ้น มีผลทำให้นักที่เคยไปเรียนไกลหมู่บ้านออกไปหันกลับมาเรียนยังโรงเรียนแห่งนี้มากขึ้น

เรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องที่ครูใหญ่ได้พัฒนาการศึกษาควบคู่กับการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งจัดว่าเป็นนักพัฒนาตัวอย่างที่สามารถทำให้หมู่บ้านแห่งนี้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี เด็กมีความพร้อมมากขึ้น

ข่าวเรื่องนี้ส่งเสียงไปถึงทางราชการ ซึ่งทางราชการได้ส่งเรือมาให้โรงเรียน 1 ลำ เพื่อให้หมู่บ้านได้ใช้งานและใช้ในการเดินทางไปในเมือง

ในที่สุดครูใหญ่ก็ได้รับเหรียญของการเป็นนักพัฒนาตัวอย่างจากประธานาธิบดีเกาหลี

เริ่มจากการเป็นโรงเรียนที่ไม่มีความพร้อมทั้งสถานที่ อุปกรณ์ในการเรียน จนกระทั่งมีนักเรียนและครูเพิ่มขึ้นจากเดิมมาก มีอาคารที่ใหญ่โต มีระบบการเรียนการสอนที่ดีขึ้น

ครูใหญ่ทำสำเร็จ ดังวิสัยทัศน์ที่ให้ไว้ตั้งแต่ครั้งแรกคือ

"การทำงานหนักเป็นดอกไม้งามของชีวิต"